

Moja wizyta na Wystawie Osadniczej i przy Aðalstræti

Wybieram się na Wystawę Osadniczą oraz do Aðalstræti 10. Wystawa jest zorganizowana wokół ruin chaty pochodzącej z 930 roku i najstarszego zachowanego domu w Kvosin. Zarówno ruiny, jak i dom zostały zachowane i pokazują, jak wyglądało tu życie w dalekiej przeszłości. Na Wystawie Osadnictwa znajdują się także: sala edukacyjna dla grup szkolnych, rodzinny kącik zabaw oraz sklep muzealny. Aby przejść z Wystawy Osadnictwa do Aðalstræti 10, idę przez tunel w piwnicy. Przy Aðalstræti 10 znajduje się kolejne wejście, recepcja, sklep muzealny i kilka przestrzeni wystawowych.

Wejście

Na wystawę prowadzą dwa wejścia i mogę wybrać, czy wejdę przez Aðalstræti 10 czy Aðalstræti 16.

Wejście na Wystawę Osadnictwa znajduje się na rogu ulic Aðalstræti 16 i Túngáta. Zanim wejdę do budynku, przechodzę przez mały brukowany plac. Wystawa znajduje się w żółtym budynku z niebieskimi oknami. W oknach są rysunki. Mogę nacisnąć przycisk, aby drzwi otworzyły się automatycznie, lub pociągnąć za klamkę i wejść do środka. Po drugiej stronie drzwi znajdę klatkę schodową, windę, stojak na broszury i kilka krzeseł. Zanim wybiorę windę lub schody, mogę usiąść i odpocząć, jeśli mam ochotę. Jeśli zdecyduję się na skorzystanie z windy, muszę na nią trochę poczekać, ponieważ porusza się ona w górę i w dół bardzo powoli. Aby móc wejść do windy, trzeba poczekać, aż winda się otworzy. Po wejściu do windy naciskam przycisk i czekam, aż szklana ściana się podniesie, a winda zjedzie w dół do piwnicy. Jeśli wolę zejść po schodach, mogę trzymać się poręczy. Do piwnicy nie jest daleko. Tam znajduje się recepcja.

Wejście do Aðalstræti 10 znajduje się przy ulicy Brattagata, tuż za domem przy Aðalstræti 10. Aðalstræti 10 to niewielki czarny budynek z białymi oknami i brązowymi drzwiami. Idąc ulicą Brattagata, widzę żółte przesuwane drzwi. Drzwi otwierają się automatycznie. W środku na wprost wejścia jest recepcja i sklepik muzealny. Mogę zdecydować, które z wejść wybiorę — Aðalstræti 10 czy 16.

Recepcja

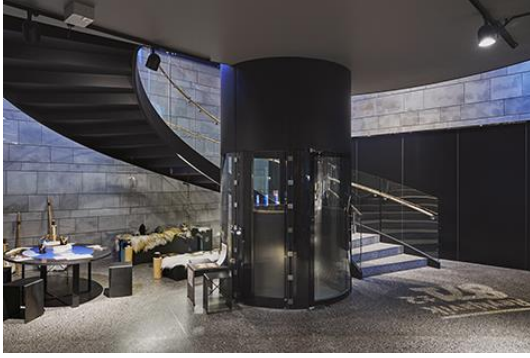
Po wyjściu z windy lub zejściu po schodach na Wystawę Osadnictwa widzę recepcję. Lada znajduje się tuż na wprost. W tej samej sali za moimi plecami, pod schodami jest rodzinny kącik zabaw, po lewej stronie jest sala edukacyjna, a przede mną sklepik muzealny. Po prawej stronie stoi długi stół z wysokimi krzesłami i komputerami. Również po prawej stronie znajduje się wejście na wystawę.

Przy Aðalstræti 10 recepcja i sklepik muzealny są tuż na wprost mnie. Po lewej stronie znajduje się stary dom, a po prawej stronie wejście na wystawę.

Podchodzę do lady, aby porozmawiać z pracownikiem wystawy. Jeśli nie mam ukończonych 18 lat, mam bilet roczny, kartę osoby niepełnosprawnej lub Kartę Kultury Reykjavíku (Menningarkort Reykjavíkur), nie muszę płacić za wstęp. Jednak zawsze muszę poinformować pracownika recepcji, że idę obejrzeć wystawę w muzeum. Pracownik wręcza mi naklejkę, która informuje, że mam bilet. Naklejkę naklejam na kurtkę lub sweter, tak aby była widoczna. Pracownik wystawy pokaże mi także, gdzie mogę przechować swoje rzeczy, na przykład powiesić kurtkę, i gdzie są toalety.

Sklepik muzealny

Sklepik muzealny znajduje się w tej samej przestrzeni co recepcja, więc zdarza się, że jednocześnie przebywa w nim wiele osób. Jednak zazwyczaj jest spokojnie i nie ma dużego ruchu. W sklepiku można znaleźć wszelkiego rodzaju artykuły, które mogą być interesujące. Mogę zajrzeć do sklepiku muzealnego, ale nie muszę, jeśli nie chcę.

Rodzinny kącik zabaw

Na Wystawie Osadnictwa przy Aðalstræti 16 jest dostępny rodzinny kącik zabaw i gier. Mogę usiąść przy długim stole i pograć w karty, rozwiązywać zagadki lub kolorować obrazki. Pod schodami znajduje się kącik zabaw, gdzie można się bawić zabawkami podobnymi do tych, którymi bawiły się dzieci w przeszłości. Mogę tam usiąść i obejrzeć te zabawki, jeśli chcę.

Toalety

Aðalstræti 16: Po lewej stronie recepcji jest mały korytarz, w którym znajdują się szafki, wieszaki na płaszcze i toaleta. Mogę tam powiesić kurtkę, jeśli chcę. Mogę też zostawić kurtkę w szafce. Na kluczach do szafek są numerki, więc łatwo jest potem znaleźć swoją szafkę. Wszystkie cenne przedmioty, takie jak portfele, najlepiej pozostawić w zamkniętej szafce. Z korytarza można wejść do dwóch toalet, z których mogę skorzystać, jeśli chcę. Druga toaleta jest przystosowana do potrzeb osób niepełnosprawnych.

Aðalstræti 10: Po lewej stronie recepcji w dalszej części pomieszczenia znajdują się szafki i wieszaki. Toalety są w piwnicy. Kiedy zejdę na wystawę schodami lub zjadę windą, zobaczę toaletę po lewej stronie i na wprost mnie. Są tam trzy toalety, w tym jedna dla osób niepełnosprawnych.

Pracownicy muzeum

Pracownicy muzeum nie noszą strojów służbowych, ale mają zawieszki z identyfikatorami. W ten sposób wiem, kto jest pracownikiem muzeum i do kogo mogę się zwrócić, jeśli potrzebuję pomocy lub informacji.

Sale wystawowe

Wejście do sali wystawowej znajduje się na prawo od recepcji. Kiedy jestem na wystawie, pamiętam, że ruiny można jedynie oglądać. Nie wolno niczego dotykać rękami lub innymi częściami ciała. Jest to stała wystawa, co oznacza, że zawsze wygląda tak samo.

Na Wystawie Osadnictwa jest dość ciemno, a podłoga w kilku miejscach jest nierówna. Ścieżka prowadzi po kamieniach, które są połączone gładkimi fragmentami podłogi. Chodząc po wystawie, muszę uważać, jak się poruszam. Mogę trzymać się poręczy, jeśli chcę.

Centralnym punktem Wystawy Osadnictwa są ruiny chaty z 930 roku, a ścieżka prowadzi wokół ruin. Wzdłuż ścian są ekrany z animacjami. Słyszę rozmaite dźwięki (ptaki, owce, uderzenia młotkiem). W dwóch miejscach mogę poczuć zapach morza. Ma to za zadanie urozmaicić moje wrażenia podczas zwiedzania. Na wystawie jest dużo ekranów multimedialnych, które emitują mocne światło. Jest tam stół i dwa ekrany interaktywne, których mogę dotknąć i przywołać więcej informacji, jeśli chcę dowiedzieć się więcej.

Sala wystawowa nie jest zbyt duża. Mogę wejść i wyjść w tym samym miejscu lub kontynuować zwiedzanie, idąc korytarzem prowadzącym do Aðalstræti 10.

Przeście łączące jest bardzo jasne — mogę tam obejrzeć ilustracje i przeczytać teksty na ścianach. Na końcu korytarza mogę usiąść i popatrzeć na fotografie wyświetlane na ścianie. Z głośników dochodzą dźwięki, które wzbogacają moje wrażenia. Znajdę tam również toalety, schody i windę. Mogę wybrać, czy wolę wjechać windą na piętro, czy wejść po schodach. Drzwi windy otwierają się automatycznie i muszę nacisnąć przycisk, aby dostać się na kolejne dwa piętra wyżej. Mogę też wejść po schodach, jeśli tak wolę.

Na piętrze powyżej znajdują się dwie niewielkie sale wystawowe. W jednej z nich mogę obejrzeć model, który wydaje dźwięki. Słyszę śpiew, odgłosy zwierząt i odgłosy pracy. Mogę użyć wizjera, aby spojrzeć na model z bliska. Zobaczę ludzi, którzy chodzą między domami, i usłyszę, jak rozmawiają ze sobą. W tej sali są również dwa ekrany multimedialne, na których prezentowana jest m.in. gra na akordeonie, ale mogę je wyciszyć, jeśli tylko chcę. Z tej przestrzeni mogę przejść do recepcji przy Aðalstræti 10 i stamtąd wyjść na zewnątrz lub wejść po schodach (lub wjechać windą) na najwyższe piętro. Na ostatnim piętrze, na poddaszu, mogę usiąść i obejrzeć zdjęcia na dużych ekranach wewnątrz zaaranżowanego przystanku autobusowego lub przyjrzeć się makiecie lotniska w Reykjavíku. Na tych dwóch piętrach jest słabe oświetlenie.

Z recepcji mogę przejść do najstarszego domu w Kvosin, Aðalstræti 10. Znajdują się tam trzy małe, ale jasne sale wystawowe. W dwóch salach unosi się zapach owoców, cukierków i smoły. Stamtąd

wracam do recepcji i sklepiku muzealnego, skąd mogę wyjść na zewnątrz lub wrócić na dół, a następnie przez łącznik korytarzem z powrotem na Aðalstræti 16.

Na wystawie są dostępne ławki, na których mogę usiąść, jeśli zechcę. Dobrze jest się zatrzymać na chwilę, a następnie kontynuować zwiedzanie. Jeśli czuję, że zaczynam się niepokoić, mogę porozmawiać z pracownikiem wystawy i udać się do sali edukacyjnej, aby się zrelaksować.

Czasami to, co widzę, wydaje mi się interesujące, a czasami nie. Nie ma problemu — nie wszystko musi mnie interesować. Nie muszę oglądać całej wystawy podczas jednej wizyty. Mogę wrócić później i obejrzeć więcej.

Powrót do domu

Mogę wyjść tą samą drogą, która mnie tu doprowadziła, lub wyjść z miejsca, do którego dotrę podczas zwiedzania, niezależnie od tego, czy jest to Aðalstræti 10 czy 16. Wracam do szatni po kurtkę i rzeczy, jeśli są w szafce. Kluczyk zostawiam w drzwiach szafki i wychodzę na zewnątrz.